

ſvenſke Rigsdag. Jeg mener tværtimod, at naar der afgjøres en Sag, ſom berører baade den ſvenſke Rigsdag og det norſke Storting, da gjøre vi danſke Rigsdagsmænd vel i, ſaa vidt vi formaa, at ſætte os ind i, hvorledes Stemminger og Tilſtand ere paa diſe Steder; thi jeg i den ſaadan Sag ſom denne ſkulle vi ikke handle i Blinde. Jeg ſkal afgive min Stemme i denne Sag ſom danſk Folkerepreſentant, og jeg ſtiller mig her ſom jeg vilde tænke at ſtille mig, hvis jeg ſad i den ſvenſke Folkerepreſentation eller i den norſke (Stemmen er Svad behagen?), ſom jeg i tænker mig, at en Folkerepreſentant vilde ſtille ſig i den ſvenſke Rigsdag og i det norſke Storting. Der vil jeg ſaa ſer hen til, hvorledes de Mænd afgjøre en ſaadan Sag, ſom pleie at have poliitiſk Opfattelſe med os her hjemme, og jeg vil da ganſke kort og ſimpelt ſige, at efter Alt, hvad der foreligger, vil jeg trods alle de Udtalelſer, der er i Dag, ere det bedst til os fra forſkjellig Side, foretrække at tage noget ſeil i 6 Maaneder med de 58 i Norges Storting for at have Ret med de 51 (Minuter) her. Saa jeg vil tale rent ud; De ſkulle vide, hvorledes jeg tænker. Men er det nu ogsaa afgjort, at den Sag, ſom foreligger her, er ſaa ſikkert et Fremſkridt, ſom det fra flere Sider er blevet fremſtillet? Dengang jeg havde Ordet ved den tidligere Behandling, ſal jeg ikke negte, at, efter hvad der forelaa, ſaa det noget lunde ud, ſom om man vel kunde opnaa et Gode; men de Erfaringer have bekræftet ſig, ſom jeg nu gjenem en Narracke har indhøftet ved at have ſaa ſikkert et Medlem for Kjøbenhavn i de Valgkreds. Jeg kan ſaa tydelig erindre hans Foredrag i Sufferlagen, hvor jeg ſagde, at jeg ſkulde have den Gode at tale med ham og indrømme, at jeg havde taget ſeil, hvis han dengang havde Ret. Naar jeg ſer hen til ſaadanne Afgjørelſer, da er der jo i fra det ærede Medlem ſal det ſaa mange overbeviſende Ord, at jeg i Reglen kommer til at tænke paa, at naar det ærede Medlem ſkal bruge mange Ord i en Sag, begynder jeg at blive noget angſtelig ved den. Jeg vil minde om Hørløven. Jeg maa da ſige, at jeg virkelig begynder at ſaa en Livl om, hvorvidt, være inde paa ganſke ret i denne Sag. Den ærede Finanzminister ſom ſtaaer for os ved denne Leilighed, kan paaberaabe ſig ſit Kjendskab til Norge ſaa meget ham i denne Sag lyſter, ſaa vil jeg dog ſige, at ved vigtige poliitiſke Afgjørelſer har jeg og har hele Landet ſaaet ſaa gyldige Vidnesbyrd om, at man ikke kan ſtole paa hans stærkt udtalte Opfordringer til, hvad man ſkal gjøre i et vigtigt Dieblit, at hans Udtalelſer ingenſinde mere ſkulle have nogen overbeviſende Kraft for mig. Aldrig! Jeg vilde ønske, at han og hans Dige vilde finde Tidspunktet kommet til at erindre deres Fortid og ſaa ikke optræde ſom Naadgivere for det danſke Folk. Naar jeg alſaa nu ſer hen til Sagen, ſom den foreligger, vil jeg ſige, Svad indestaar os for, hvad der kan ſe i denne Som-

mer? Jeg er overbeviſt om, at naar jeg holder det ærede Medlem for Preſto Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius) for mig, ſom dog nok ved, hvad Virkningen vil blive af denne Lov — det veed han, det tør jeg antage, at han veed — og ſammenholder hans Udtalelſer med dem, vi hørte af de ærede Medlemmer for Preſto Amts 6te Valgkreds (Boſſen) og Sorø Amts 2den Valgkreds (Albeck) ſom dog nok ogsaa vide, hvilke de økonomiſke Virkninger af denne Lov vilde være, ſaa ſal jeg aldeles ikke være utrolig med Henſyn til Pengesprogsmaalet ved at ſtemme her; thi jeg vil ſætte de to ſidſtnevnte ærede Medlemmer overfor det ærede Medlem for Preſto Amts 1ſte Valgkreds. Det ærede Medlem for Preſto Amts 1ſte Valgkreds var heller ikke i ſine Udtalelſer ſaa overordentlig ſikke paa, hvad der er vigtigt med Henſyn til Konventionen. Han vilde blot have Guldmynter indført; naar han ſi den indført, fremgik det af hans Foredrag, at han tog Konventionen med, fordi han indſaa, at det var den ſikreſte Maade at ſaa Guldmynter indført paa. Han vilde ikke gaa med Mindretallet, fordi dette da var ham noget uſikkert; men der kunde jo ſe Noget i denne Sommer; og hvis de Derer erindre, hvad der i ſiſt blev udtalt i denne Sag om, hvad der nu i Norge ſiges fremmet, og ſaa med Henſyn til Guldmynter, ligger det da ikke nære at tænke, at naar der ſete viſe Forandringer overfor Repraſentationerne i de nordiſke Lande i denne Sommer, vilde man ſom praktiſke Folk, der vilde deres Fædrelands Vel, meget let komme ud over de Vanſkeligheder, ſom nu fra anden Side optaarnes. Hvis vi vilde tage imod denne Lov! Derfor vil jeg tillade mig at ſige, at det, jeg vil tilraade ved denne Leilighed, er, hvad jeg fra ſiſt af har gjort, den Gang Sagen kom ind, og hvad jeg har udtalt ved forſkjellige Leiligheder, nemlig at Danmark ikke ſkal være det Land, der ved ſlige Leiligheder ſkal gaa i Spidsen. Danmark har nu prøvet, hvad det vil ſige at lade ſig drive ind paa den Vej, ſom den ſkulde. I ſiſt, jeg vil ikke bruge et Billede, ſom man bruger ved den Leilighed, men Danmark har nu prøvet det, hvorfor ſkulle vi da anden Gang prøve det? Vi ſkulle ikke gjøre det anden Gang. Det, ſom vilde være det Rigtigſte, vilde være, om de to Riger, ſom have afgjort Sagen ſiſt, ſagde til Norge, ſom er det mindſte Land, og ſom er ſillet uheldigt med Henſyn til Regjering, det vil ſige, med Henſyn til at have ſin ſelvſtændige Regjering, nu bleve enige om at ſige overfor Norge, vi holde os tilbage, indtil I have afgjort en Sag, hvormed vi Andre kunne være vel tjente. Det er en meget mufferes Stilling, end at de to andre Lande ſige, vi afgjøre Sagen, ſaa kunne I komme bagefter. Derfor vil jeg ſtemme for Mindretallets Indſtilling, og bede ſaa Mange ſom muligt at gjøre det Samme, thi ſaa vil det være vundet, at det danſke Folkething